

РЕШЕНИЕ

№ 5179

гр. София, 24.07.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 34 състав,
в публично заседание на 22.01.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Мартин Аврамов

при участието на секретаря Ася Атанасова, като разгледа дело номер **968** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от АПК във връзка с чл. 216, ал. 5 и чл. 215 от ЗУТ.

[фирма], представлявано от изпълнителния директор Г. С., обжалва Заповед № ДК-10-ЮЗР-07/13.01.2012 г. на вр. и. д. началник на РДНСК – Югозападен район.

Ответникът отрича основателността на оспорването.

От заинтересованите страни М. А. Н. – И. счита жалбата за неоснователна, главният архитект на район „Л.” – СО, А. М. И., В. Д. Ч., В. А. А. и [фирма] не изразяват становище по нея.

Жалбата е допустима – подадена е при надлежно упражнено право на оспорване, а разгледана по същество е и основателна.

1. Контролното административно производство пред РДНСК е образувано по заявление на [фирма] (по съдържание притежаващо белезите на жалба) срещу одобрения проект и Разрешение за строеж № 5/14.01.1999 г., издадено от главния архитект на район „Л.” – Столична община, на „Игрална зала с кафе – преустройство”, находяща се към 1999 г. в УПИ I, кв. 16 по плана на [населено място], м. „Жилищен комплекс „Л. – I микрорайон”, а към настоящия момент – в УПИ III, кв. 16, м. „Л. – I м.р.”, поземлен имот с идентификатор № 68134.4356.525. Предмет на оспорената заповед е отхвърлянето на жалбата като процесуално недопустима. Актът е мотивиран със съображението, че към момента на издаване на строителното разрешително дружеството не е заинтересовано лице по смисъла както на чл. 226, ал. 4 от ППЗТСУ

(редакция – ДВ, бр. 14 от 1998 г.), така и на чл. 149, ал. 2, т. 1 от ЗУТ, тъй като разрешението е издадено преди началния момент на действие на договор от 1999 г. за прехвърляне на търговско предприятие от РПК „И.“ на [фирма], легитимиращ жалбоподателя като собственик на имота, в който се намира разрешената за преустройство сграда.

2. Преценена според възприетото от органа основание за изключване на дружеството от кръга на заинтересованите да оспорят разрешението за строеж лица заповедта е материално незаконосъобразна. В преписката не се съдържат данни разрешението за строеж да е съобщено на РПК „И.“ като собственик на имота към момента на издаването му. С последвалата промяна в субекта на собствеността, осъществена с договора за прехвърляне на търговското предприятие, върху правоприемника е преминало и евентуално съществуващото право на оспорване, обусловено от титулярството на вещното право. Противното тълкуване би довело до прекъсване на необходимата връзка между правото и произтичащата от него възможност за носителя му да използва допустимите средства за защита, т.е. по същество би го лишило от упражняването на право на защита. Релевантният момент, към който се проверява правният интерес от оспорване на административен акт, е този на подаване на жалбата, а не на издаване на акта (вж. и Тълкувателно решение на № 3 от 16.04.2013 г. на О. на ВАС). Заключение на органа би било правилно по резултата си, ако съществували доказателства, че разрешението за строеж е съобщено на праводателя, но преди прехвърлянето на собствеността върху имота не е подадена жалба и срокът за предявяване на твърдяното право на отмяна на акта е изтекъл. В тази хипотеза правото на оспорване не би могло да премине върху правоприемника (освен при искане за обявяване на нищожност), тъй като вече е преклудирало.

3. Извън отреченото от съда съображение на административния орган за недопустимост на оспорването срещу строителното разрешително, заповедта е засегната от отменителното основание по чл. 146, т. 2 във връзка с чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК поради неизлагането на мотиви по въпроса дали [фирма] е заинтересовано лице по смисъла на чл. 149, ал. 2 от ЗУТ, притежаващо право на жалба срещу разрешението за строеж. Констатираният порок на акта препятства възможността за съдебна проверка на правилността на изводите относно легитимацията на жалбоподателя да оспори разрешението за строеж. Дължима е отмяната на заповедта и връщане на преписката на органа. При новото разглеждане на случая следва да бъде направена преценка дали дружеството попада в кръга на заинтересованите страни, респ. в коя от хипотезите по т.1-3 от ал. 2 на чл. 149 от ЗУТ. Положителният отговор на този въпрос налага произнасянето по същество по законосъобразността на разрешението, а отсъствието на легитимация за обжалване би породила правомощието на органа да прекрати производството с изрична заповед (чл. 216, ал. 5 и 6 от ЗУТ).

Предвид изхода на спора и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, в полза на оспорващия е възникнало правото на разноси в размер на 450 лв. за платено адвокатско възнаграждение.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 и чл. 173, ал. 2 от АПК, Административен съд - София-град

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Заповед № ДК-10-ЮЗР-07/13.01.2012 г. на вр. и. д. началник на РДНСК – Югозападен район.

ВРЪЩА преписката на административния орган за ново произнасяне съгласно указанията по тълкуването и прилагането на закона.

ОСЪЖДА Дирекцията за национален строителен контрол да заплати на [фирма] сумата от 450 (четиристотин и петдесет) лева разноски по делото.

Решението е окончателно.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: